

Ao principio, semella

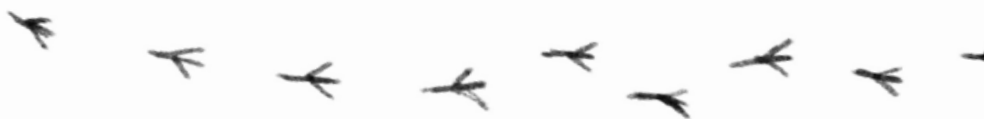

que vai pasar axiña.
Pero daquela as noites
fanse máis e máis longas.
Hai que mulir as plumas
para non pasar frío
e cada vez custa máis imaxinar
que houbo un tempo con calor.
E imaxinar que
algún día volverá a calor,
custa aínda máis.
Mesmo cando os días
comezan a ser máis longos.
Porque entón
vai aínda máis frío.

Hanna Johansen

No verán
pódese peteirar a terra
e sacar de cando en vez algunha miñoca.
Pero no inverno a terra está dura
como unha pedra e, nin sequera
en soños se atrapan miñocas!

Cando ía tanto frío,

os merlos vivían onde comeza o bosque.
Alí, escravellando un pouco entre as
follas caídas, aínda podían atopar alimento.
Pero, mesmo no bosque,
nin sequera en soños se podían atrapar
miñocas porque se enterraran ben,
ben fondo.

Ata que...
Un día de febreiro,
o sol,
ademais de lucir máis radiante no ceo,
quentaba máis que de costume.

Por fin!

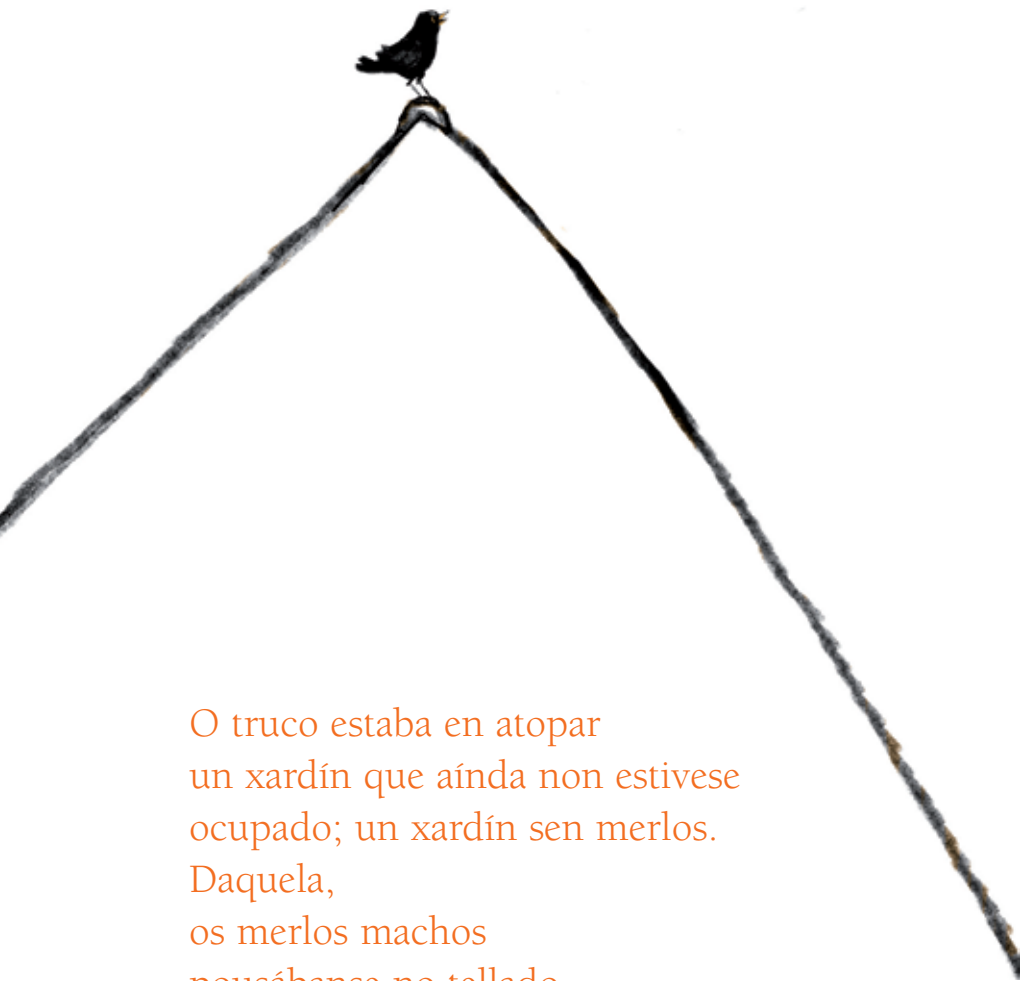
Habería unha primavera.

O aire deixou de ser tan frío.
Cada día anoitecía un pouco máis tarde
e os merlos voaban inquedos.

Necesitaban un lugar
para pasar o verán;
un lugar que fose deles e só deles,
ademais de ser un bo lugar.
Un tras outro saíu na súa busca.
Voaron ata chegar ás aforas da cidade,
onde hai moitos xardíns,
e alí examinaron cada un deles,
polo miudiño.
Comparábanos e escollían o mellor.
E había que ser rápido
porque, cando un merlo
se instalaba nun xardín,
non era nada doado botalo.

O truco estaba en atopar
un xardín que aínda non estivese
ocupado; un xardín sen merlos.
Daquela,
os merlos machos
pousábanse no tellado
e cantaban aos catro ventos
que ese xardín lles pertencía;
avisaban os demais.

Despois,
tiñan que atopar
unha merla
e convencela de que lles axudase
a construír un niño.

Porque,
se chegaban a un acordo
—e non era fácil elixir o lugar
onde se faría—,
a femia encargábase de todo:
buscaba pólas,
herbas
e plumas;
reuníaas,
transportábaas
e, con elas, construía o niño.

Pero aínda non chegara o momento.

Un merlo macho

alzou o voo
un fermoso día de marzo.
Sabía perfectamente
que camiño tomar
e, decontado,
atopou o xardín que buscaba.
Era a terceira vez que ía alí.

Nese xardín había unha casa.
Nesa casa,
vivía unha nena
que sabía saltar á corda
e tocar a frauta doce.
Chamábase Nana.
Pero un merlo non elixe
un xardín por unha nena.
Daquela,
por que?

